

въздъхна Павелъ. Нещо задуши гърдитъ му и той се вслуша въ мълчанието на нощта.

За пръвъ пжтъ следъ толкова годишно скитане изъ тайнитъ улици на голѣмия градъ и пияния шумъ на участъка, Павелъ слушаше мълчанието на нощта срещу святъ день въ бащинъ домъ. И стори му се, че мълчанието е нѣщо като таинствена молитва на отдихъ следъ грижовни дни; че то е вълшебна приказка на родното мѣсто, гдето нѣма стръвъ, нѣма жажда за мжсть, нѣма началство и насилие. Нощното мълчание, което съкашъ гледаше презъ заритъ на кандилото, се люлѣеше на невидими крила изъ тъмнитъ кжтове на широката стая. Мълчанието се разливаше изъ цѣлата кжща и осеняваше бащинъ домъ съ правда и чистота.